

DEČJE VESTI

2025 • ČETVRTO TROMESEČJE • JUŽNA AMERIČKA DIVIZIJA

Sadržaj

Naslovna strana: Mana se odmarao na svom krevetu kada su mu misli odlutale ka Izviđačkom klubu na Uskršnjem ostrvu. Pomolio se: „Da li da im se pridružim?“ Priča na strani 6.

ČILE

- 4 Trogodišnja misionarka | 4. oktobar
- 6 Božanska sila | 11. oktobar
- 8 Nestali tiganj | 18. oktobar
- 10 Bog sve čuje | 25. oktobar

SEVEROZAPADNI BRAZIL

- 12 Dovesti porodicu u crkvu | 1. novembar
- 14 Aplauz za Isusa | 8. novembar
- 16 Veliko okupljanje u garaži | 15. novembar
- 18 Subota je posebna | 22. novembar
- 20 Strašne vesti na televiziji | 29. novembar
- 22 Beba koja govori o Isusu | 6. decembar

- 24 Najveći dečaćki san | 13. decembar
- 26 Život je dobar sa Bogom | 20. decembar

SEVERNO-CENTRALNI BRAZIL

- 28 Trinaesta subota: Verni dečak iz Amazonije | 27. decembar
- 30 Budući projekti Trinaeste subote
- 31 Dečje aktivnosti
- 35 Resursi za vođe
- 36 Karta

©2025 General Conference of Seventh-day Adventists® • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
1-800-648-5824 • AdventistMission.org

Dragi vođo Subotne škole,

Endru Mekčesni
Urednik

Ovog tromesečja predstavljamo Južnu američku diviziju, koja nadgleda rad Adventističke crkve u Argentini, Boliviji, Brazilu, Čileu, Ekvadoru, Foklandskim ostrvima, Paragvaju, Peruu i Urugvaju, kao i susednim ostrvima u Atlantskom i Tihom okeanu. Ovo područje ima 343 miliona stanovnika, zajedno sa 2,6 miliona adventista. To je odnos jednog adventiste na 130 ljudi, što je blagi porast u odnosu na jednog adventistu na 136 ljudi pre tri godine.

Sredstva prikupljena u okviru dara Trinaeste subote, poznata i kao tromesečni misionarski dar, namenjena su podršci projektima u Brazilu i Čileu.

U Brazilu će biti izgrađena crkva u okviru kampusa Adventističke akademije Pernambukano u gradu Saire. Ova Akademija, koja je otvorena 2014. godine, zauzima naročito mesto u srcima brazilskih adventista. Izgrađena je uz velike lične žrtve kao zamena za voljenu i poznatu školu ENA (Akademija Severnog Brazila), uništenu u poplavi 2000. godine. Nova crkva će imati oko 500 mesta.

Mogućnosti

Dar Trinaeste subote ovog tromesečja, poznat i kao tromesečni misionarski dar, ima za cilj da dopre do novih generacija i podstakne misijsko delovanje u Južnoj američkoj diviziji kroz sledeće projekte:

- Crkva na Adventističkoj akademiji Pernambukano, u Saireu, u Brazilu
- Studentski domovi i centar za obuku misionara, na Adventističkom univerzitetu u Čileanu, u Čileu
- Projekat za decu: 100 učionica Subotne škole u siromašnim crkvama, u Čileu

U Čileu, jedan projekat ima za cilj otvaranje 100 učionica za dečju Subotnu školu u siromašnim crkvama širom zemlje. Druga dva projekta, u Čileu, realizovaće se na Adventističkom univerzitetu u Čileanu. Biće izgrađeni novi studentski domovi kako bi još 50 studenata moglo da živi na kampusu. Univerzitet trenutno ima oko 3.000 studenata, od kojih većina nisu adventisti i ne žive na kampusu. Novi smeštaj će biti otvoren za sve, ali je naročito potreban adventističkim studentima teologije i pedagogije koji dolaze iz udaljenih krajeva i školuju se za rad u crkvama i školama.

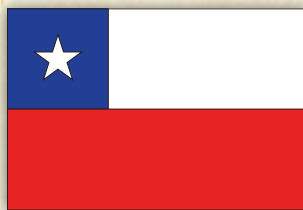
Takođe će na univerzitetu biti otvoren centar za Adventističku volontersku službu, koji će služiti za obuku studenata da postanu misionari. Novi centar će imati amfiteatar sa 250 mesta i pet učionica za misionarske kurseve. Planirano je da Centar godišnje u svet šalje 30 misionara.

Ako želite da vaša Subotna škola bude zanimljivija, nudimo fotografije, video-materijale i druge resurse za svake vesti iz sveta. Više obaveštenja možete pronaći u okviru svake priče.

Informacije o Južnoj američkoj diviziji i aktivnosti možete preuzeti na bit.ly/sad-2025, a PDF verziju „Vesti za decu“ na bit.ly/childrensmision. Sliku misionarske kase za bojenje možete preuzeti na bit.ly/bank-coloring-page. Pratite nas na facebook.com/missionquarterlies.

Imajte na umu da iskustva ne morate da pročitate tačno onako kako su napisana. Ova dečja iskustva namenjena su uzrastu od 6 do 12 godina, pa slobodno prilagodite jezik i sadržaj u skladu sa uzrastom vaše grupe u Subotnoj školi.

Hvala što podstičete decu da misle kao misionari!

ČILE | 4. oktobar

Katalina

Trogodišnja misionarka

Trogodišnja Katalina je volela što je dete misionara na Uskršnjem ostrvu. Preselila se na ostrvo sa mamom i tatom iz svog doma na čileanskom kopnu u Južnoj Americi. Uskršnje ostrvo pripada Čileu, ali se nalazi usred Tihog okeana – veoma, veoma daleko od ostatka Čilea.

Katalina je brzo primetila da je život na Uskršnjem ostrvu drugačiji nego kod kuće. Mnogi ljudi na ostrvu nisu nosili cipele. Katalini to nimalo nije smetalo. Volela je da ide bos!

Kod kuće je zimi bilo hladno. Ali vreme na Uskršnjem ostrvu bilo je stalno veoma toplo. Katalini to nije smetalo. Vrućina nije delovala tako strašno kad je bila bos!

Kod kuće se porodica vozila automobilom. Ali na ostrvu, tata i mama išli su naokolo motorom. Katalina nije imala ništa protiv toga da se vozi sa njima. Hladan vetar im je prijao tokom vrelih dana. Katalina se vozila motorom kada su tata i mama noću išli da posećuju porodice i govore im o Isusu. Vozila se sa njima i kada su išli kod gradonačelnika da mu govore o Isusu rano ujutru. Uvek je bila sa svojim roditeljima misionarima.

Svi su jako voleli Katalinu. Svi su govorili da je preslatka i veoma ljubazna. Katalini nije smetala sva ta pažnja, naročito zbog toga što su je ljudi stalno pozivali na rođendane. Volela je rođendane! Za Katalinu, biti dete misionara značilo je mnogo poseta sa mamom i tatom i mnogo rođendanskih proslava. Katalina je volela što je dete misionara na Uskršnjem ostrvu.

Onda se jednog dana desilo nešto veoma strašno. Katalina se vozila motorom sa mamom i tatom prema aerodromu. Hteli su da se oproste od grupe tridesetak adventističkih gostiju koji su došli na kratku misijsku posetu ostrvu. Bio je jako vreo dan dok su se mama i tata pozdravljali sa svima na parking u ispred aerodroma.

Dok je čekala, Katalina se sagnula blizu motora i njen stomak je dotakao izduvnu cev, koja je bila veoma, veoma vruća.

„Uaaaaah!“, zaplakala je Katalina.

Tata i mama su pogledali devojčicu.

„Šta je bilo?“, pitala je mama.

„Uaaaaah!“, plakala je Katalina.

Tata je video veliki crveni trag na njenom stomaku. Odmah je znao šta se dogodilo.

„O, ne!“, rekao je.

Jedan od 30 adventističkih posetilaca bio je lekar i pogledao je Katalinin stomak. Rekao je da odmah mora u bolnicu. Tata je seo na motor. Mama je sela iza njega i držala Katalinu u naručju. Tata se pomolio za Katalinu i za bezbedno putovanje, i odmah su krenuli ka bolnici. Tata i mama su se neprekidno molili tokom vožnje. Katalina je sve vreme plakala.

Rana ju je bolela kad joj je majica dodirivala kožu. Mama je podigla majicu, ali je rana bolela i kada bi vetar duvao na nju. Hladan vetar koji je inače bio prijatan po vrelom danu, sada joj više nije prijao.

„Uaaaaah!“, plakala je Katalina.

Na Uskršnjem ostrvu je sve blizu, i trebalo im je samo pet minuta da stignu do bolnice. Na sreću, dečji lekar je bio u bolnici, ali je baš pregledao drugo dete. Katalina je morala da čeka 30 minuta. Ali onda joj je doktor dozvolio da preskoči red ispred duge kolone dece, jer je bila tako mala.

Doktor je pregledao crveni trag i stavio veliki beli oblog sa zavojem. Rekao je da dolazi u bolnicu svaki drugi dan dok rana ne zaraste. Katalina se sa zavojem osećala bolje.

Kod kuće se molila Bogu da joj izleči stomak. Molila se svakoga dana. Posle tri nedelje, rana je potpuno zarasla. Crveni trag je nestao, i ostao je samo mali beli ožiljak. Katalina je bila presrećna! Znala je da je Bog uslišio njene molitve i svima je to pričala.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Južnu Ameriku i Čile na karti. Zatim im pokažite Uskršnje ostrvo.
- Recite deci da fotografija prikazuje Katalinu sa njenim roditeljima, Alvarom i Natalijom.
- Pogledajte kratak video-zapis o Katalini na Jutjubu: bit.ly/Catalina-SAD.
- Preuzmite fotografije za ovu iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.

Pre nesreće svi su jako voleli Katalinu. Posle nesreće je nisu samo voleli, već su bili zadivljeni njenom verom. Svi su govorili da mnogo voli Boga. Katalina nije bila samo trogodišnje dete misionara na Uskršnjem ostrvu. Bila je i trogodišnja misionarka, koja je svima pričala o Isusu. 🌍

Katalina i njeni roditelji služili su na Uskršnjem ostrvu kao misionari posredstvom Adventističke volonterske službe. Jedan od ovogodišnjih misijskih projekata je otvaranje novog centra za Adventističku volontersku službu na Adventističkom univerzitetu u Čileanu, gde će se studenti obučavati za misijsku službu. Hvala vam što verno dajete svoj dar.

MISIONSKI ZAPIS

Prvi adventisti u Čileu bili su Klod Dezinje (Claude Dessignet) i njegova supruga, koji su se obratili u Francuskoj, a zatim emigrirali u Čile 1885. godine. Misija u Čileu, pod vođstvom Dž. H. Bejbera (G. H. Baber), osnovana je 1895. godine. Prvi omladinski kamp u Čileu održan je 1941. godine na Adventističkom koledžu u Čileu, danas poznatom kao Čileanski adventistički univerzitet.

ČILE | 11. oktobar

Mana

Božanska sila

Ime Mana Henue znači „Sila zemlje“. Mana znači „sila“, a Henue znači „zemlja“. Ali svi ga jednostavno zovu Mana.

Mana ima 12 godina i živi na Uskršnjem ostrvu. Uskršnje ostrvo je deo države Čile. Ali nalazi se veoma, veoma daleko od čileanskog kopna na južnoameričkom kontinentu. Uskršnje ostrvo je u Tihom okeanu i veoma, veoma je daleko od svega. Ali Uskršnje ostrvo nije udaljeno od Boga.

Mana je počeo da uči o Bogu kada je bio mali dečak i kada ga je baka vodila subotom u crkvu. Ali nije išao svake subote. Ponekad je bio umoran i želeo je duže da spava. Drugim danima je jednostavno želeo da se odmara kod kuće. Tako je ponekad išao sa bakom, a ponekad je ostajao kod kuće.

Ali onda se jedna misionarska porodica preselila na Uskršnje ostrvo. Porodica je osnovala Izviđački klub u Adventističkoj crkvi i pozvala Manu da im se pridruži. Mana nije bio siguran da li želi da postane izviđač. Nikada ranije nije bio izviđač. Brinuo je da će mu biti preteško i da neće uspeti. Osećao

je strah. Mana je dugo, dugo razmišljao o pozivu da se pridruži izviđačima. Zaista, zaista je želeo da kaže „ne“.

Ali onda je razgovarao sa Bogom. Bila je subota popodne i tog jutra nije otišao u crkvu sa bakom. Bio je umoran i želeo je da se odmori kod kuće. Mana se odmarao na krevetu kada su mu misli odlutale na izviđače. Setio se poziva i opet se uplašio.

„Bože, šta da radim?“, pitao se. „Da li da im se pridružim ili ne?“

Zatim je poverio Bogu svoje strahove.

„Plašim se“, rekao je. „Osećam da neću znati kako to da radim. Ne želim da budem loš u tome.“

Onda mu je Bog odgovorio. Mana nije čuo glas, ali je imao osećaj kao da mu Bog govori u srcu.

„Ne boj se“, rekao je Bog. „Ako i ne uspeš, nije važno, jer ću te Ja podići i moći ćeš ponovo da pokušaš.“

Odmah su svi Manini strahovi nestali. Više se nije plašio. Postao je izviđač. Mana je zavoleo da bude izviđač. Voleo je aktivno-

sti u klubu i posebno je voleo da uči više o Bogu.

Zatim je baka predala srce Isusu i krstila se. Bakina sestra se takođe krstila. Mana je gledao kako ulaze u vodu i on je pozeleo da se krsti. Mana je razgovarao o svojoj želji s misionarima i oni su bili presrećni! Predložili su mu da se krsti na velikom izviđačkom kampu na čileanskom kopnu. Mama u početku nije bila oduševljena tom idejom. Ali kada je videla koliko je Mana srećan u crkvi i među izviđačima, složila se. Mana se krstio na kampu i postao prvi izviđač sa Uskršnjeg ostrva koji se krstio.

Kod kuće, mama je primetila da je još radosniji nego ranije. Pozelela je da bude isto toliko srećna. I ona se krstila. Mana je sa velikim osmehom gledao kako mama ulazi u vodu Tihog okeana tačno četiri meseca nakon njegovog krštenja.

Manino puno ime znači „Sila zemlje“. Ali Mana veruje da prava sila dolazi samo sa neba. To je Božja sila sa neba koja mu je oterala strah od izviđača. To je Božja sila sa neba koja je podstakla mamu da se krsti. To je Božja sila sa neba koja daje sreću.

„Bog može da stigne do svakog dela sveta“, kaže on.

„Bez obzira koliko si daleko, Bog može da dođe do tebe.“

Da bi bilo zanimljivije

Pokažite deci Južnu Ameriku i Čile na karti. Zatim im pokažite Uskršnje ostrvo, gde Mana živi.

- Pogledajte kratak Jutjub video sa Manom: bit.ly/Mana-SAD.
- Recite deci da Mana na fotografiji nosi tradicionalni šešir od kokošijeg perja.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.

Mana se i dalje ponekad uplaši. Ali svaki put kada se uplaši, seti se šta mu je Bog rekao u njegovoj sobi te subote popodne.

„Kad god se uplašim, setim se da mi je Bog obećao da će me podići“, kaže on.

Mana se pridružio izviđačima na poziv misionara iz Adventističke volonterske službe. 🌍

Jedan od misijskih projekata ovog tromesečja je otvaranje novog centra Adventističke volonterske službe na Adventističkom univerzitetu u Čileu, gde studenti mogu da uče kako da postanu misionari. Hvala što velikodušno dajete za ovaj važan projekat.

ČUDESNA ZEMLJA

Uskršnje ostrvo je poznato po više od 600 džinovskih kamenih glava (moai), koje su podizane između 1050. i 1680. godine. Statute su visoke oko 3-6 metara, a najveća stojeća statua visoka je oko 11 metara.

ČILE | 18. oktobar

Kala

Nestali tiganj

Kala ima šest godina i živi na jednom od najusamljenijih mesta na svetu. Kala živi na Uskršnjem ostrvu.

Uskršnje ostrvo je deo države Čile u Južnoj Americi. Ostrvo je veoma, veoma udaljeno od južnoameričkog kontinenta – nalazi se oko 4.000 km zapadno od Čilea, u Tihom okeanu.

Ali, iako je Uskršnje ostrvo tako udaljeno, nije zaboravljeno od Boga sa neba koji vidi, čuje i zna sve.

Kala je o Bogu učila od misionara u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi na Uskršnjem ostrvu. Sa bakom je subotom išla u crkvu. Takođe je išla u crkvenu grupu Izviđača koju su osnovali misionari.

Kala je slušala kako misionari govore da Isus voli ljude i da je spreman da im pomogne. Pitala se da li je to istina. Pomislila je: „Da li Isus stvarno voli ljude? Da li je stvarno spreman da im pomogne?“

Zatim je primetila da mama naporno radi – kuva, čisti i brine se o njoj i njenim sestrama. Mama je nekako uspevala sve da

postigne. Kala je pomislila: „Sigurno je Isus pomogao mami.“

Primetila je i da tata naporno radi na popravci njihove kuće. Nekako je imao snage da sve popravi. Kala je pomislila: „Sigurno je Isus pomogao tati.“

A onda se pitala: „Isus voli mamu. Isus voli tatu. Ali da li Isus stvarno voli mene? Da li je stvarno spreman da pomogne i meni?“

Nedugo zatim, mama je izgubila tiganj. Htela je da pripremi ručak i za kuvanje joj je bio potreban tiganj.

Kala je bila gladna i želela je da jede. Htela je da mama pronađe tiganj. Ali činilo se da će ručak morati da se otkaže ako se tiganj ne pronađe.

Kala je shvatila da joj stvarno, stvarno treba Isusova pomoć.

Zato se pomolila.

Zatim je počela da traži tiganj po kući.

Prvo je otišla do ormara u svojoj sobi. Unutra je videla nebo-plavu uniformu koju nosi u školu.

Kopajući dublje u ormaru, pronašla je svoj školski ranac. Bila je srećna što ga je pronašla, jer ga je izgubila prethodnog dana. Ali više od ranca, trebalo joj je da pronađe mamin tiganj.

Kala je zatim prišla polici za cipele kod vrata. Tamo je videla mnogo pari cipela. Pronašla je svoje cipele. Pronašla je i cipele svoje sestre Lane. Pronašla je daljinski upravljač za televizor i venac za glavu od veštačkog cveća. Pronašla je čak i cipele koje je njena sestra Mija izgubila pre neki dan. Bila je srećna što je pronašla Mijine cipele. Ali više od Mijinih cipela, trebalo joj je da pronađe mamin tiganj.

Kala se vratila u svoju sobu. Videla je svoje igračke, velike i male, razbacane po podu. Sve te igračke je trebalo da budu u sanduku za igračke kako bi soba bila uredna i čista.

Kala nije imala volje da ih sada skuplja, ali se zapitala da li su neke ostale u sanduku. Prišla je i otvorila sanduk. Unutra su bile samo dve stvari: lutka i... mamin nestali tiganj!

Kala je bila oduševljena! Nije imala pojma kako je tiganj završio u njenom sanduku za igračke.

Ali joj to i nije bilo važno. Samo je bila presrećna što je tiganj pronađen. Veliki osmeh joj se proširio po licu – od uva do uva.

„Hvala Ti, Isuse, što si mi pomogao da pronađem tiganj!“, uzviknula je.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Južnu Ameriku i Čile na karti. Zatim im pokažite Uskršnje ostrvo, gde Kala živi.
- Pogledajte kratak Jutjub video sa Kalom: bit.ly/Kala-SAD.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.

Zgrabila je tiganj i potrčala u kuhinju. „Mama!“, vikala je dok je trčala. „Možeš da napraviš ručak!“

Tako se desilo da Kala tog dana nije proputila ručak.

Dok je jela, hrana je bila naročito ukusna. Kuvana je u tiganju koji je bio odgovor na molitvu.

Kala se smešila dok je jela. Isus joj je pomogao. Zaista je voli. 🌍

Kala je o Isusu učila od misionara iz Adventističke volonterske službe. Jedan od misijskih projekata ovog tromesečja je novi centar Adventističke volonterske službe na Čileanskom adventističkom univerzitetu, gde će studenti biti obučavani da postanu misionari. Hvala vam što velikodušno dajete za ovaj važan projekat.

ČUDESNA ZEMLJA

Čileanski rodeo je nacionalni sport.

Dva kauboja (huasosi), u tradicionalnoj odeći, pokušavaju da zaustave mladog bika tako što ga udaraju grudima svojih konja. Pravila nalažu da se smeju koristiti samo čileanski konji.

ČILE | 25. oktobar

Bog sve čuže

Tane Tau

Mama je rekla jedanaestogodišnjem Tane Tauu da će se u Adventističkoj crkvi na Uskršnjem ostrvu osnovati Klub izviđača.

„Da li bi želeo da ideš?“, upitala ga je.

Tane Tau nije bio siguran da li želi da ide.

„Pusti me da razmislim“, odgovorio je.

Tane Tau se pomalo plašio. Pitao se da li će ga druga deca možda zadirkivati u Klubu izviđača. Pitao se da li će se uklopiti među njih.

Zato je razmišljao neko vreme da li da se pridruži klubu.

A onda je pomislio: „Zašto gubim vreme razmišljajući? Samo ću otići u klub i videti.“

Odmah mu se dopao Klub izviđača. Niko ga nije zadirkivao. Odlično se uklopio i stekao mnogo novih prijatelja.

Bilo je mnogo, mnogo dece sa kojima je mogao da se sprijatelji u klubu. Kada je Tane Tau došao, u klubu je bilo oko 90 izviđača. Izgledalo je kao da su mnoge mame rekly svojoj deci za novi klub na Uskršnjem ostrvu.

Kao Izviđač, Tane Tau je od misionara koji su osnovali klub naučio mnogo o Bogu. Na-

učio je da će Bog uvek brinuti o njemu. Naučio je da Bog uvek čuje njegove molitve.

Bio je srećan što je čuo za Boga punog ljubavi. Već se i ranije molio Bogu, i pitao se da li ga Bog čuje.

Vidite, samo mesec dana pre nego što je postao izviđač, Tane Tau je saznao da njegova tetka ima rak dojke – daleko, daleko, na čileanskom kopnu.

Video je da je mama veoma zabrinuta zbog tetke. Mnogo je plakala.

Video je da su i ljudi u crkvi u koju mama ide nedeljom veoma zabrinuti. Kada je sa mamom išao u tu crkvu, čuo je kako se ljudi mole za njegovu tetku.

Zato je i Tane Tau odlučio da se moli za tetku. Svake večeri pre nego što bi zaspao, molio se: „Bože, molim Te, izleči moju tetku. Pomozi joj da ozdravi. Pomozi joj da se oseća dobro.“

Iako se svakodnevno molio, pitao se da li Bog čuje njegove molitve.

Zatim se pridružio Klubu izviđača i naučio od misionara da Bog zaista čuje njegove molitve.

Bio je srećan i nastavio da se moli.

„Bože, molim Te, izleči moju tetku“, molio se. „Pomozi joj da ozdravi i da se oseća dobro.“

Prošlo je godinu dana. Tokom tog vremena, Tane Tau se molio i za druge stvari – i Bog je odgovarao na njegove molitve.

Kada je tražio pomoć za testove u školi, Bog mu je pomogao da ih položi sa dobrim ocenama.

Kada se molio za svog bolesnog psa, Bog je pomogao psu da ozdravi.

A onda u aprilu, tačno godinu i dva meseca nakon što se prvi put pomolio za svoju tetku, stigla je dobra vest: bila je potpuno zdrava. Rak dojke je nestao. Bila je izlečena!

Mama je bila presrećna!

Tane Tau je bio presrećan! Bog je odgovorio na njegove molitve.

Sada se dečak moli Bogu za sve u svom životu.

Moli se za hranu koju jede.

Moli se pre nego što legne da spava.

Moli se da mama i tata budu zdravog tela i duha. Nema nikakve sumnje da Bog čuje njegove molitve.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Južnu Ameriku i Čile na karti. Zatim im pokažite Uskršnje ostrvo, na kome Tane Tau živi. Uskršnje ostrvo je deo Čilea.
- Recite deci da Tane Tau znači „Zgodan čovek“.
- Pogledajte kratak Jutjub video sa Tane Tauom: bit.ly/Tane-SAD.
- Recite deci da Tane Tau na fotografiji nosi tradicionalni venac za glavu.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.

„Bog odgovara na moje molitve“, kaže on. 🌍

Tane Tau se pridružio Klubu izviđača koji su osnovali misionari iz Adventističke volonterske službe. Jedan od misijskih projekata ovog tromesečja jeste novi centar Adventističke volonterske službe na Čileanskom adventističkom univerzitetu, koji će obučavati studente da postanu misionari. Hvala vam što velikodušno dajete za ovaj važan projekat.

ČUDESNA ZEMLJA

Na dugoj obali Čilea mogu se videti pingvini, pelikani i morski lavovi, a u vodi mogu da se vide kitovi dok plivaju ka mestu na kome se hrane i razmnožavaju.

BRAZIL | 1. novembar

Ana

Dovesti porodicu u crkvu

Mala Ana je u sredu popodne u svojoj kući u Brazilu prišla majci.

„Nikada me nisi odvela u crkvu“, rekla je. „Zašto me ne vodiš u crkvu?“

Mama je ostala bez reči. Hiljadu misli joj je prošlo kroz glavu. Pitala se: „Zašto nikada nisam odvela svoje dete u crkvu? Neka deca se žale što moraju da idu u crkvu, a moja ćerka se žali što je ne vodim.“

Mama se osećala užasno. Mogla je da kaže samo jednu stvar.

„U redu, vodiću te“, rekla je.

„Kada?“ zahtevala je Ana.

„Saznaću kada počinje bogoslužjenje, pa ću te onda odvesti“, odgovorila je mama.

„U redu“, složila se Ana.

Petogodišnja Ana i njena porodica nisu bili adventisti, ali su saznali za adventiste kada je Ana pohađala časove plivanja kod jednog učitelja koji je bio vernik Adventističke crkve. On je pozvao Anu da se pridruži grupi poletaraca u Klubu izviđača.

U klubu su je druga deca pitala zašto ne dolazi u crkvu subotom. Zato je i pitala mamu zašto oni ne idu u crkvu.

Istog dana, mama je pozvala direktorku Aninog kluba i saznala kada počinje bogoslužjenje u subotu.

Sledećeg dana, u četvrtak, Ana je opet prišla mami.

„Kada idemo u crkvu?“, pitala je.

Mama je objasnila da je četvrtak i da se u crkvu ide subotom.

„Subota je za samo dva dana“, rekla je.

„Zašto toliko dugo moram da čekam?“, požalila se Ana.

Zatim se nasmejala. „Dobro, u redu“, kazala je. „Ostala su samo još dva dana.“

Sledećeg dana, u petak, Ana je radošno rekla: „Sutra idemo u crkvu, je li tako, mama?“

Mama se nasmešila i klimnula glavom.

Ana se probudila rano u subotu. Bilo je 6:30. Otrčala je kod mame, koja je čvrsto spavala pored tate u krevetu.

„Mama, danas je dan kada idemo u crkvu!“, uzviknula je.

Mama se iznenadila što je Ana ustala tako rano. Obično je bio pravi izazov probuditi je za vrtić, a sada je bila potpuno budna

i spremna za crkvu. Sada mama nije želela da ustane.

„Zašto još malo ne odspavaš?“, rekla je. „Još je rano.“

„Ne!“ rekla je Ana. „Ne mogu više da spavam. Moram da se istuširam i obučem.“

Nekoliko sati kasnije, mama je odvela Anu i njenu mlađu sestru, Helenu, u crkvu. Tata je rekao da ne može da ide jer je zauzet.

Ani se crkva mnogo dopala.

Sledeće sedmice je svaki dan pitala: „Idemo li u crkvu sledeće subote?“

Mama je rado vodila svoje dve ćerke u crkvu svake subote. I njoj se dopala crkva. Posle tri meseca, predala je srce Isusu i krstila se.

U međuvremenu, Ana je počela i tati da postavlja pitanje kada će on ići u crkvu. „Kada ćeš ti da ideš?“, pitala je.

Tati je bilo drago što Ana uživa u crkvi, ali je uvek bio „previše zauzet“.

„Tata se još uvek priprema da ide“, govorio je. „Jednog dana ću poći.“

Ali Ana nije prihvatala „ne“ kao odgovor.

„Ići ćeš sledeće subote, je li tako?“, pitala je.

Tata je mogao da kaže samo jedno:

„Dobro, ići ću.“

Ali kada je došla subota, nije otišao.

Ana bi bila očajna svaki put kad tata promeni mišljenje. Plakala bi govoreći: „Tata, moraš da ideš!“

Prošli su mnogi meseci. Jednog subotnjeg jutra, Ana je došla u spavaću sobu svojih roditelja da pozove tatu u crkvu.

„Ideš li danas?“, upitala ga je.

„Ne, ne danas“, odgovorio je.

Ana je sela na krevet i čvrsto prekrstila ruke.

„Onda ni ja ne idem“, bila je odlučna.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Brazil na karti.
- Pogledajte kratak video o Ani na: bit.ly/Ana-SAD.
- Podstaknite decu da budu kao Ana i pozivaju porodicu i druge u crkvu.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.

„Ne, idi sa mamom i sestrom“, kazao je tata.

„Ne“, rekla je Ana. „Moramo da idemo kao porodica. Ne idem ako ti ne ideš.“

Tata nije imao izbora. Otišao je u crkvu. Bio je to najsrećniji dan u Aninom životu! Oči su joj sijale, a usne su joj se smeškale. Cela porodica je bila zajedno u crkvi u subotu. Nekoliko meseci kasnije, i tata je predao srce Isusu i krstio se.

Sada Ana sanja o tome da u crkvu dovede i sve svoje teče, ujake i tetke. Sanja da će se i oni krstiti. 🌍

Molite se da mnoge mame i tate, teče i tetke u Brazilu predaju svoja srca Isusu uz pomoć darova Trinaeste subote. Deo darova će pomoći u otvaranju crkve za decu u Adventističkoj akademiji Pernambukano, koja se nalazi u regionu Brazila gde žive Ana i njena porodica. Hvala što planirate darežljiv dar za ovaj važan projekat.

MISIONSKI ZAPIS

Prvi adventista sedmog dana koji je posetio Brazil bio je L. K. Čedvik (L. C. Chadwick), koji se zaustavio u Rio de Žaneiru na nekoliko nedelja u avgustu 1892. godine.

BRAZIL | 8. novembar

Aplauz za Isusa

Antoni

Pljesni rukama.
Pljesni opet.

Zašto ljudi prave buku rukama? Ponekad aplaudiraju da pokažu radost. Ponekad da izraze zahvalnost ili odobravanje – na primer, posle prelepe pesme na koncertu.

Dvanaestogodišnji Antoni stajao je ispred jedne stare kuće u Brazilu i glasno pljeskao rukama.

Pljas! Pljas! Pljas!

Ali Antoni tog dana nije aplaudirao zato što je bio radostan. Nije aplaudirao ni zato što mu se dopadala ta kuća niti bilo ko u njoj.

Imao je sasvim drugi razlog. Udarao je rukama jer je kuća bila toliko stara i oronula da nije imala zvono na vratima koje bi mogao da pritisne. Kuća nije imala čak ni vrata na koja bi mogao da pokuca.

Pljas! Pljas! Pljas!

Antoni je aplaudirao da bi privukao pažnju ljudi u kući. Hteo je da izađu jer je imao nešto važno da im kaže.

Pljas! Pljas! Pljas!

Na kraju je iz kuće izašla jedna baka. Pitala se zašto neko toliko aplaudira. Pogledala je i videla dečaka kako stoji pored svoje mame.

Antoni se obradovao kad je video baku. Raširio mu se osmeh preko celog lica i on je rekao:

„Dobro jutro! Došli smo da vas pozovemo na jedno posebno okupljanje večeras, na kojem će biti i nagrada i užine. Ali najvažnije je da ćemo govoriti o Božjoj reči.“

Baka nije bila sigurna da li želi da ide na to okupljanje.

Antoni se još šire nasmejao.

„Samo dođite!“, rekao je. „Svideće vam se.“

Baki je bilo teško da odbije tako poseban poziv od tako radosnog dečaka. Nasmejala se i pristala da dođe u Adventističku crkvu te večeri na evanđeoski sastanak.

Antoni i njegova mama su nastavili dalje, do sledeće kuće. I ta kuća je bila stara i oronula. Ni na njoj nije bilo vrata.

Antoni je zapljeskao rukama.

Pljas! Pljas! Pljas!

Posle nekoliko trenutka, pojavio se jedan čovek. Nije izgledao baš srećno što vidi dečaka i njegovu mamu.

„Šta hoćete?“, upitao je grubo.

Antoni se nasmešio. „Dobro jutro!“, rekao je. „Došli smo da vas pozovemo na jedno posebno okupljanje večeras, na kojem će biti i nagrada i užine. Ali najvažnije je da ćemo govoriti o Božjoj reči.“

Čovek je počeo da se pravda kako je zauzet te večeri.

Ali Antoni nije odustajao. Nasmejao se još šire.

„Molim vas, dođite“, rekao je. „Biće vam lepo.“

Čoveku je bilo teško da odbije taj poziv. Uspeo je da se nasmeši krajem usana i rekao je da će doći.

I tako su Antoni i njegova mama nekoliko sati išli gore-dole po ulici, stajali ispred kuća, aplaudirali i pozivali ljude u crkvu.

Pljas! Pljas! Pljas!

Pljas! Pljas! Pljas!

Pljas! Pljas! Pljas!

Kad su ljudi videli Antonijev osmeh i čuli njegov istrajni poziv, mnogi su pristali da dođu. Neki su čak tražili da se Antoni pomoli za njih, i Antoni je to rado činio.

Te večeri, Antoni je bio presrećan kad je video koliko je ljudi koje je on pozvao došlo na sastanak. Bio je oduševljen što su došli

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Brazil na karti.
- Pogledajte kratak Jutjub video o Antoniju: bit.ly/Antony-SAD.
- Dok pričate Antonijevo iskustvo, zamolite decu da aplaudiraju svaki put kad to Antoni uradi.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.

da uče o Isusu. Bio je zahvalan što je mogao da aplaudira za Isusa.

„Veoma sam srećan kad pozivam ljude“, rekao je. „Isus može da dotakne srca ljudi zato što sam ih pozvao.“ 🌍

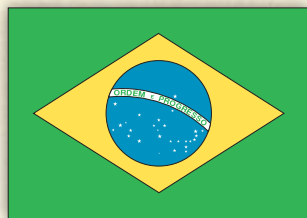
Molite se da mnogi ljudi u Brazilu upoznaju Isusa uz pomoć vaših darova Trinaeste subote ovog tromesečja, poznate i kao Tromesečni misijski projekat. Deo darova biće iskorišćen za otvaranje crkve za decu u Adventističkoj akademiji Pernambukano, u regionu Brazila gde žive Antoni i njegova porodica. Hvala vam što planirate veliku dar za ovaj važan projekat.

ČUDESNA ZEMLJA

Pored plaža, znamenitosti u Rio de Žaneiru, u Brazilu, obuhvataju i džinovsku statuu Hrista Spasitelja, jedno od novih sedam svetskih čuda, na vrhu planine Korkovado.

BRAZIL | 15. novembar

Dafne

Veliko okupljanje u garaži

Uopšte nije bilo fer. Svakog petka uveče, mama i grupa odraslih okupljali su se u kući jednog komšije da razgovaraju o Isusu. Ali nije postojala nijedna grupa dece koja bi se okupljala da priča o Isusu.

Desetogodišnja Dafne i njena trinaestogodišnja sestra Isadora sedele su na kauču u svom domu u Brazilu i pričale o tome kako ovo nije bilo fer.

Onda su se setile nečega. Potrčale su kod mame u drugu sobu.

„Mama“, upitala je Dafne, „da li možemo da osnujemo grupu za decu, da zajedno pričamo o Isusu?“

Mama se nasmejala.

„To je odlična ideja!“, rekla je.

Dafne i Isadora odmah su se bacile na posao. Vratile su se na kauč i počele na papir da zapisuju svoje ideje za dečju grupu. Čitave sedmice su radile na planiranju programa. Morale su da nađu i mesto za okupljanje. Mama i ostali odrasli sastajali su se u dnevnoj sobi njihove prijateljice Gabi. Zato su devojčice pitale Gabi, koja je takođe imala 10 godina, da li bi njihova dečja grupa mogla da se sastaje u njenoj garaži u isto vreme kad i odrasli.

Gabi je pitala svoje roditelje, i oni su se složili. Tako su pronašle mesto za okupljanje dece.

Trebalo je zatim da Dafne i Isadora pronađu decu koja bi dolazila na sastanke. Otišle su u park blizu svoje kuće. Tamo su videle nekoliko devojčica kako razgovaraju na klupi.

„Kako se zoveš?“, upitala je Dafne jednu od njih.

„Sofija“, odgovorila je devojčica.

„Zdravo, Sofija“, rekla je Dafne. „Da li si slobodna petkom uveče?“

Sofija je rekla da tada obično bude sama i da joj je kod kuće dosadno petkom uveče.

„Dođi kod Gabi“, rekla je Dafne. „Igraćemo zabavne igre, biće užine, a pričaćemo i o Božjoj reči. Poznaješ Gabi, zar ne?“

Sofija je poznavala Gabi i rado je prihvatila poziv. Rekla je da prvo mora da pita roditelje, ali da je sigurna da će joj dozvoliti.

Dafne je pozvala i Sofijine drugarice.

Posle toga, Dafne i Isadora su obilazile park i pozivale svako dete koje su videle. Svi kojima su uputile poziv pristali su da dođu.

U petak uveče, sva deca iz parka došla su u Gabinu garažu. Dafne je bila radosna

iznenađena kada je videla Sofiju i još 25 dece.

Na početku sastanka, Dafne i Isadora su se predstavile i pozdravile ostalu decu.

Zatim je Dafne rekla:

„Jako smo srećne jer je petak uveče. Već je počela Subota.“

Deca su je zbunjeno pogledala.

„Kako može sad da bude Subota?“, upitala je Sofija.

To je bilo baš onakvo pitanje kakvo je Dafne priželjkivala. Objasnila je da Biblija uči da Subota traje od zalaska sunca u petak do zalaska sunca u subotu. Zatim su sva deca zajedno pročitala u Bibliji kako je Bog odmorio u Subotu nakon stvaranja Zemlje. Pročitali su i četvrtu zapovest, koja kaže: „Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ“ (2. Mojsijeva 20,8).

„Aha, sad mi je jasno“, rekla je Sofija.

Posle proučavanja Biblije, Dafne i njena sestra su poslužile kokice i sok od guave i manga. Deca nisu ni primetila kako brzo prolazi vreme, a sastanak se završio. Trajao je 90 minuta.

„Dođite opet sledećeg petka“, rekla je Dafne.

Sva deca su obećala da će se vratiti. Dopao im se ovaj sastanak.

„Bilo je baš super“, rekla je Sofija.

„Donećemo i mi nešto sledećeg petka“, dodalo je drugo dete.

Sledećeg petka, deca su donela slatkiše i čokoladnu tortu da ih pojedu posle proučavanja Biblije.

Kako su nedelje prolazile, Dafne je primetila da Sofiji zaista prija da dolazi na sastanke. Mnogo joj se sviđalo da uči o Isusu.

Otrpiliše petnaest petaka nakon prvog okupljanja, Dafne je upitala Sofiju:

„Da li bi volela da predaš svoje srce Isusu i da se krstiš?“

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Brazil na karti.
- Pogledajte kratak Jutjub video o Dafne: bit.ly/Dafne-SAD.
- Ohrabrite decu da budu kao Dafne i da pozovu drugu decu da zajedno proučavaju Bibliju. Razgovarajte sa decom o tome kako bi mogli da organizuju svoju malu grupu. Porazgovarajte i sa roditeljima i postarajte se da deca dobiju roditeljsko odobrenje pre nego što pokrenu grupu.
- Pročitajte sledeće sedmice kako je Gabi, u čijoj garaži se okupljala grupa, predala svoje srce Isusu.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.

„Da!“, uzviknula je Sofija.

Danas su Sofija i još nekoliko dece iz dečje grupe već kršteni. Ali to nije sve. Sofijin ujak i ujna, nakon što su čuli kako im ona priča o Bibliji, poželeti su da se krste.

Dafne je presrećna! Sjajno je imati dečju grupu. 🌍

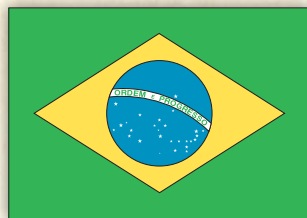
Molite se da mnogi ljudi u Brazilu upoznaju Isusa uz pomoć vaših darova Trinaeste subote ovog tromesečja, poznatih i kao Tromesečni misijski projekat. Deo darova biće iskorišćen za otvaranje crkve za decu u Adventističkoj akademiji Pernambukano, u regionu Brazila gde živi Dafne. Hvala vam što planirate velikodušni dar za ovaj važan projekat.

ČUDESNA ZEMLJA

U Brazilu se nalazi 60% amazonske prašume.

BRAZIL | 22. novembar

Gabi

Subota je poseban dan

Za šestogodišnju Gabi, subota je bila dan za gledanje crtanih filmova na Jutjubu. Bio je to dan za igranje društvenih igara sa četrnaestogodišnjim bratom Veslijem. Bio je to dan za igru žmurki sa drugarima u parku blizu kuće. Čak je bio i dan za pisanje domaćih zadataka.

Ali, subota nikako nije bila dan za odlazak u crkvu.

Onda je Veslija jedan od njegovih drugara pozvao da se priključi Izviđačkom klubu u jednoj Adventističkoj crkvi. Vesli je zavoleo izviđače. Voleo je da stiče nove prijatelje i da uči nove veštine.

Ubrzo je primetio da se u crkvi pored izviđača u isto vreme okuplja još jedan klub — Klub poletaraca za mlađu decu, uzrasta od četiri do devet godina.

Setio se šestogodišnje sestre Gabi kod kuće. Rekao je mami i Gabi za Klub poletaraca.

„Mislim da bi se Gabi to baš dopalo“, rekao je. „Mogla bi da ide sa mnom. Mnogi moji drugari iz izviđača imaju mlađu braću i sestre koji u isto vreme idu u klub za decu.“

Gabi se ta ideja jako dopala. Još više joj se dopala kada je saznala da će se sledeći sastanak kluba održati baš na dan pre njenog sedmog rođendana. To joj je zvučalo kao savršen rođendanski poklon.

„Mogu li da idem? Mogu li da idem?“, molila je mamu.

Mama se nasmejala i dozvolila joj.

Gabi je zavolela Klub poletaraca. Stekla je mnogo novih prijatelja, a među njima je bila i Dafne.

Gabi i Dafne bile su komšinice. Poznavale su se i ranije, ali se nikada nisu družile. Posle druženja na sastancima kluba, postale su drugarice i počele da se igraju zajedno.

Zatim je i Dafnina mama postala prijateljica sa Gabinom mamom. Dafnina mama je počela da dolazi kod Gabi kako bi zajedno

sa njom i njenom mamom proučavala Bibliju.

Dok su zajedno čitale Bibliju, Gabi je zavolela Isusa. Njena ljubav prema Isusu rasla je sve više i više. Naučila je da je subota poseban, sveti dan.

Prošlo je mnogo meseci. Vesli je kršten na jednom izviđačkom kampu, a Gabi je proslavila još jedan rođendan.

A onda, jednog radosnog dana, Gabi i njena mama su predale svoje srce Isusu i krstile se zajedno.

Danas je subota Gabin omiljeni dan u sedmici. Više to nije dan za gledanje crtanih filmova na Jutjubu. Više to nije dan za igranje društvenih igara. Više to nije dan za žmurke sa drugarima. Više to nije ni dan za domaće zadatke. Što je veoma dobro!

Subota je sada – Subota. Dan kada ide u crkvu i kada provodi posebno vreme sa Isusom.

Svake večeri petkom, kada počinje Subota, 25 do 30 dece okuplja se u garaži Gabine kuće da zajedno proučavaju Bibliju u maloj grupi koju vodi Dafne.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Brazil na karti.
- Pogledajte kratak video o Gabi na Jutjub: bit.ly/Gaby-SAD.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.

Gabi i sama vodi biblijske časove sa četvoro dece. Najviše na svetu želi da sva deca upoznaju Isusa, koji za sebe kaže da je „Gospodar Subote“ (Marko 2,28). 🌐

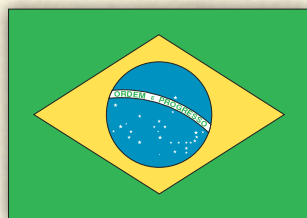
Molite se da mnogi ljudi u Brazilu upoznaju Isusa uz pomoć darova Trinaeste subote ovog tromesečja, poznatih i kao Tromesečni misijski projekat. Deo ovih darova biće upotrebljen za otvaranje crkve za decu u Adventističkoj akademiji Pernambukano, u regionu Brazila gde živi Gabi. Hvala vam što planirate velikodušni dar za ovaj važan projekat.

ČUDESNA ZEMLJA

Brazilska kuhinja se značajno razlikuje po regionima, što odražava mešavinu domaćeg i doseljeničkog stanovništva u zemlji. Nacionalno jelo Brazila je feižoada, čorba od pasulja koja se često pravi sa mesom.

BRAZIL | 29. novembar

Andrieli

Strašne vesti na televiziji

Gledanje televizijskih vesti plašilo je desetogodišnju Andrieli.

Svake večeri, tata bi uključio televizor da pogleda vesti u njihovoj kući u Brazilu. Svake večeri, Andrieli i njen trinaestogodišnji brat Alef sedeli bi pored njega.

Ali na vestima su se stalno prikazivale loše vesti. Izgledalo je kao da svakog dana vesti govore o olujama, zemljotresima i drugim prirodnim nepogodama. Izgledalo je kao da svakoga dana prikazuju krađe, ubistva i druga zla.

Bilo je zastrašujuće gledati vesti.

Andrieli je videla toliko zla na televiziji da je zaključila kako će svet uskoro doživeti svoj kraj.

U crkvi je već slušala o kraju sveta. Svake nedelje, njena starija sestra Širli vodila je nju i Alefa u razne crkve. Tamo je Andrieli čula da će, kada svet dođe kraju, Isus doći i povesti svoju decu na nebo.

Više od svega, Andrieli je želela da ode na nebo i živi sa Isusom.

Ali propovednici nikada nisu govorili o tome kako ljudi mogu stići na Nebo i živeti sa Isusom. Nikada nisu otvarali Bibliju i čitali stihove o tome kako se pripremiti za Isusov dolazak.

Zato je Andrieli odlučila da sama pročita Bibliju i otkrije odgovor. Pronašla je mali Novi zavet kod kuće i svake večeri ga čitala pre spavanja.

Pročitala je Jevanđelje po Mateju i Otkrivenje. Bile su joj veoma zanimljive, ali nije mnogo toga razumela. I dalje nije znala kako da se pripremi za Nebo.

Jedne večeri, nakon još jednih strašnih vesti na televiziji, obratila se bratu Alefu:

„Moramo da se molimo Isusu da nam pokaže pravu crkvu koja će nas pripremiti za Nebo“, rekla je.

Alefu se dopala ta ideja, pa je zatvorio oči da se pomole.

„Pošalji nas u pravu crkvu“, molila se Andrieli. „Želimo da se spremimo za Tvoj povratak. Stvarno, stvarno želimo da idemo na Nebo.“

Andrieli se osećala bolje posle molitve. Znala je da će joj Isus nekako pomoći da se pripremi za susret s Njim.

Prošle su dve godine. Andrieli i njena starija sestra Širli preselile su se od oca i počele da žive sa mamom i očuhom. Alef je ostao da živi sa tatom.

Jednog subotnjeg jutra, Širli je iznenada rekla:

„Andrieli, hajde da idemo u crkvu.“

Andrieli je bila iznenađena. Nikada ranije nije išla u crkvu subotom. Bilo joj je neobično da ide tog dana, ali pošla je jer je navikla da ide u crkvu sa Širli.

U Adventističkoj crkvi, ljudi su ih srdačno dočekali. Andrieli se odmah osećala prijatno. Svidelo joj se što ljudi otvaraju Bibliju i čitaju iz nje. Osećala se kao kod kuće. Vratile su se i sledeće subote, pa i one nakon nje.

Zatim je Andrieli počela da proučava Bibliju sa dve žene iz crkve. Njena mama i očuh su im se pridružili na tim biblijskim časovima.

Kako su zajedno čitali, Andrieli je uvide-la da Biblija jasno pokazuje kako se priprema za Nebo i živi sa Isusom.

Pročitala je u Jevanđelju po Jovanu 3,16: „Jer Bogu tako omilje svet, da je Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.“

Sve što je trebalo da uradi da bi otišla na Nebo bilo je – da veruje u Isusa.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Brazil na karti.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.

U tom trenutku, Andrieli je shvatila da je Bog uslišio njenu molitvu od pre dve godine. Našla je odgovor na svoje najveće pitanje – u Bibliji.

Danas je Andrieli 27-godišnja medicinska sestra koja se sprema da postane misionar na Filipinima.

Želi svima da ispriča da će svet uskoro doživeti kraj i da svi mogu da se pripreme za Nebo ako poveruju u Isusa.

„Vrlo sam srećna i zahvalna Bogu što je odgovorio na moju molitvu, iako sam tada bila samo malo dete“, kaže ona. „Zahvalna sam Mu što me je doveo u Njegovu crkvu.“ 🌍

Molite se da mnogi ljudi u Brazilu budu spremni za Isusov dolazak uz pomoć darova Trinaeste subote ovog tromesečja, poznatih i kao Tromesečni misijski projekat. Deo ovih darova biće iskorišćen za otvaranje crkve za decu u Adventističkoj akademiji Pernambukano, u regionu Brazila gde živi Andrieli. Hvala vam što planirate veliku-dušni dar za ovaj važan projekat.

ČUDESNA ZEMLJA

Reč „Brazil“ potiče od brazilskog drveta („crveno kao žar“), koje raste duž obale i od njega se dobija crvena boja.

BRAZIL | 6. decembar

Adasa

Beba koja govori o Isusu

Adasa ima osam godina – a već osam godina govori ljudima o Isusu. Kako je to moguće? Može li mala beba da priča o Isusu? Baš to je Adasa radila u Brazilu.

Sve je počelo pre njenog rođenja. Njeni mama i tata su mnogo želeli bebu. Molili su se i čekali. Čekali su i molili se. Ali – ništa se nije događalo.

„Bože, ako nam daš dete, bićemo Ti neizmerno zahvalni“, rekla je mama.

„Bože, ako nam ne daš dete, i dalje ćemo Ti služiti“, rekao je tata. „Ali, ako nam daš dete, posvetićemo ga Tebi.“

I jednog dana, mama je rodila malu Adasu.

Tata je zapamtio svoje obećanje. Od samog rođenja, tata i mama su posvetili Adasu Bogu. Počeli su da je pripremaju za misiju.

Kad je imala samo mesec dana, počeli su da je vode sa sobom kad su delili hrišćanske knjige subotom popodne. Tata ili mama bi je nosili u naručju dok su prilazili ljudima koji su čekali u svojim automobilima dok je bilo upaljeno crveno svetlo na semaforu.

Ljudi su bili oduševljeni kad bi videli malu bebu.

„Ooo, kako je slatka!“, govorili su.

Tata i mama bi se nasmejali i ponudili im hrišćanske knjige. Nudili su i da se pomole za njih.

Mnogi su prihvatili i knjige i molitvu.

„Bog vas blagoslovio“, rekli bi neki.

„Bog blagoslovio vašu porodicu“, govorili bi drugi.

A skoro svi su govorili: „Bog blagoslovio vašu ćerkicu.“

Kad je Adasa imala dve godine, počela je sama da deli knjige. Počela je i sama da se moli.

Jednog subotnjeg popodneva, žena u kolima je uzviknula: „Ooo, kako je slatka!“

Tata i mama su se nasmejali i dali Adasi hrišćansku knjigu da je preda toj ženi.

Kad je žena uzela knjigu, tata je rekao Adasi:

„Pomoli se za nju. Pitaj je za ime i pomoli se.“

Adasa je pitala ženu za ime i saznala da se zove Marija.

„Mogu li da se pomolim za vas?“, pitala je.

Marija je pristala, a Adasa se pomolila: „Oče nebeski, blagoslovi Mariju i njenu porodicu.“

Marija je bila oduševljena.

„Bog vas blagoslovio“, rekla je roditeljima. „Bog blagoslovio vašu porodicu. Bog blagoslovio vašu ćerkiću.“

Ljudi su voleli kad se Adasa molila za njih. Neki su plakali. Drugi su se zahvaljivali. Neki bi rekli:

„Baš mi je ovo trebalo u ovom trenutku. Bog vas je poslao.“

Adasa je volela da deli knjige i da se moli. Nije imala tremu. Bila je srećna jer je pomagala ljudima.

Danas, sa osam godina, Adasa i dalje rado deli knjige i moli se za ljude na ulici. Ali sada drži i biblijske časove svojim školskim drugarima. Čak i propoveda u crkvi.

Najviše na svetu želi da postane misionarka kad poraste. Želi da putuje daleko od Brazila i da služi kao misionarka u nekoj drugoj zemlji. Ali, za sada je srećna što može drugima da priča o Isusa u Brazilu.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Brazil na karti.
- Pogledajte kratak video o Adasi i njenoj porodici na Jutjubu: bit.ly/Hadassa-SAD.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.

„Da bih bila misionarka, treba da čitam Bibliju, da se molim i slavim Boga“, kaže ona. „Tako će mi Bog pomoći da budem dobra misionarka.“ 🌍

Molite se da mnoga deca u Brazilu budu nadahnuti da postanu misionari uz pomoć darova Trinaeste subote ovog tromesečja, poznatih i kao Tromesečni misijski projekat. Deo ovih darova biće upotrebljen za otvaranje crkve za decu u Adventističkoj akademiji Pernambukano, u regionu Brazila gde živi Adasa. Hvala vam što planirate veliki dar za ovaj važan projekat.

Kako je Adasa stekla hrabrost

Adasa je doživela prekretnicu u svojoj misiji kada je imala četiri godine. Do tada je osećala da ne može da priča o Isusa sama – tata i mama su uvek morali da budu pored nje.

A onda je jedne noći sanjala da se igra sa mlađim bratom Kalebom na ravnom krovu njihove kuće. Odjednom se pojavio veliki čovek obučen u belo. Na sebi je imao Božji oklop: štit vere, kacigu spasenja i mač Duha – Božju reč (vidi Efescima 6,10–17).

Čovek je prišao Adasi i rekao:

„Vi ste svi pozvani za veliku misiju.“

Adasa je osetila veliku radost. Smešila se.

Čovek je obukao Adasu i Kaleba u Božji oklop. Adasa nije znala kako je to učinio –

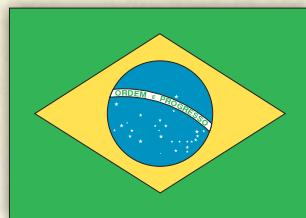
oklop se jednostavno pojavio na njima. Zatim je čovek otišao.

Adasa se probudila i požurila da mami ispriča svoj san. Bio je vrlo rano, ali je njena mama već bila budna.

Mala devojčica joj je uzbuđeno ispričala svoj san. Mama je bila veoma dirnuta Adasinim snom. Oči su joj se napunile suzama. Bila je zadivljena time što je njena ćerka imala takav san.

„Isus ti je došao u snu“, rekla je mama. „Da, bićeš velika misionarka.“

Od tog trenutka, Adasa je znala da može da bude misionarka i bez pomoći tate i mame – jer ima pomoć od Isusa. On joj je dao Božji oklop.

BRAZIL | 13. decembar

Kaue

Najveći dečaćki san

Kaue je imao samo jedan san. Želeo je da nauči da čita i piše.

Iako je imao osam godina, nikada nije išao u školu.

Kaue je živio u brazilskom gradu Resife, gde ima mnogo škola. Ali, zbog problema kod kuće, nije išao ni u jednu.

Roditelji su mu se razveli baš u vreme kada je trebalo da krene u prvi razred. Tako je te godine propustio da počne svoje školovanje. Zatim je otišao da živi kod bake. Zbog selidbe i svih promena, propustio je i sledeću školsku godinu.

Sada mu se činilo da nikada neće ni ići u školu. Pitao se da li će se njegov san – da nauči da čita i piše – ikada ostvariti.

A onda je neko rekao njegovoj baki da crkva u blizini ima centar sa zabavnim obrazovnim programima za decu. Kaue je otišao da vidi o čemu se radi.

Kad je stigao, ljubazna devojka, psiholog, ga je pitala za ime. To je bilo lako.

„Kaue“, odgovorio je.

Zatim ga je pitala koja mu je najveća želja. I to je bilo lako.

„Moj najveći san je da naučim da čitam i pišem“, rekao je.

Devojka je želela da mu pomogne. Crkveni centar nije nudio program za učenje čitanja i pisanja, ali je imao časove korišćenja računara.

Devojka je razgovarala sa direktorkom centra – koja je, uz to, bila i njena majka.

„Verujem u ovog dečaka“, rekla je. „Hajde da ga upišemo na kurs rada na računaru.“

Direktorka je prihvatila predlog i Kaue se upisao.

Nastavnik informatike ga je srdačno primio, posadio za računar i dao mu papir sa ispisanim rečima.

„Prepiši ovo“, rekao je.

Kaue je sedeo ispred računara – ali nije uradio ništa. Nije znao ni da čita ni da piše.

Nastavnik je otišao kod direktorke – koja je igrom slučaja bila i njegova majka.

Najan, Suzikleizi i Elifas

„Ovaj dečko ne zna da čita ni da piše“, rekao je. „Mama, nema šanse da može da prati ovaj kurs.“

Ali, direktorka je verovala u Kauea. Htela je da mu da priliku.

„Neka bude u paru sa drugim detetom“, rekla je. „Može da uči uz njega.“

„Ali, mama“, rekao je nastavnik, „to je nemoguće.“

Direktorka je ipak insistirala i Kaue je počeo da uči zajedno sa dečakom koji je znao da čita i piše.

Dani su prolazili i Kaue je počeo da uči. Prvo je naučio abecedu. Onda je naučio da kuca slova na tastaturi. Zatim je naučio da napiše svoje ime: K-A-U-E.

Kad je prvi put napisao svoje ime na računaru, bio je presrećan.

„Znam da napišem svoje ime!“, uskliknuo je. „Znam da napišem svoje ime!“

Sedmice i meseci su prolazili. Kaue je naučio da čita i piše više od svog imena. Po-

Da bi bilo zanimljivije

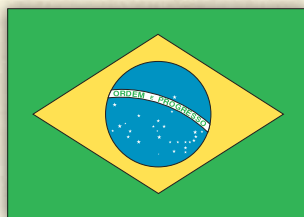
- Pokažite deci Resife na karti.
- Recite deci da je ovaj centar osnovan 2021. godine u okviru Adventističke crkve u Resifeu, pod pokroviteljstvom lokalne ADRA organizacije. Direktor centra, Suzikleide, vodi tim u kojem su i njena ćerka Najane, koja radi kao psiholog, i njen sin Elifas, koji predaje informatiku.
- Pogledajte kratak video o direktorki Suzikleide na Jutjubu: bit.ly/Suzicleide-SAD.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.

čeo je da čita Bibliju i zapisuje svoje omiljene biblijske stihove. Počeo je i da subotom dolazi u crkvu koja se nalazila u okviru centra. Priključio se Klubu izviđača u crkvi, a vernici crkve su mu pomogli da kupi uniformu izviđača.

Posle nekog vremena, Kaue je mogao da krene i u redovnu školu sa drugom decom.

Danas Kaue ima jedanaest godina. Pre nekoliko meseci predao je srce Isusu i krstio se. Presrećan je! Stalno se smeje jer mu se san ostvario – zna da čita i piše. 🌍

Molite se da mnoga deca u Brazilu nauče da čitaju i pišu u Adventističkoj akademiji Pernambukano, osnovnoj i srednjoj školi u regionu Brazila gde živi Kaue. Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja, poznatih i kao Tromesečni misijski projekat, biće upotrebljen za otvaranje crkve u okviru te škole. Hvala vam što planirate velikodušni dar za ovaj važan projekat.

BRAZIL | 20. decembar

Anderson

Život je dobar sa Bogom

Život je bio dobar dok je mama radila u Severoistočnoj adventističkoj školi u Brazilu. Porodica je uvek imala dovoljno hrane.

Anderson je imao šest godina kada je njegova mama počela da pere odeću za nastavnike i učenike te škole.

Kroz školsko dvorište je proticala reka, ali mama nije prala odeću u njoj – voda je bila prljava. Umesto toga, nosila je veš dalje do čiste reke, gde ga je prala na ruke. Zatim ga je sušila, peglala i slagala.

Subotom je vodila Andersona u školsku crkvu. Tamo je učio o Bogu.

Ali onda se desila nesreća. Kada je Anderson imao jedanaest godina, počele su jake kiše. Voda iz prljave reke počela je da nadolazi. Ubrzo je poplavila kuće nastavnika. Poplavila je i školsku crkvu. Poplava je uništila celu Severoistočnu adventističku školu. Uništila je i Andersonovu kuću.

Njegova porodica više nije imala gde da živi. Mama više nije imala gde da radi.

Život je postao težak. Preselili su se na malo imanje na selu. Onda u jedan grad. Posle toga u drugi.

Anderson je prestao da ide u crkvu. Prestao je da uči o Bogu.

Prošle su tri godine.

Kada je imao četrnaest godina, našao je posao pomoćnika u prodavnici. Tamo je upoznao radnika po imenu Marlon.

Marlon je voleo da priča o Bogu. Jednom prilikom je rekao Andersonu da je Bog naložio da se ne jede svinjetina i druga nečista hrana.

Anderson je onda rešio da se našali sa njim. Jedne večeri je krišom uzeo komad svinjetine iz zamrzivača i obavio ga oko upravljača Marlonovog bicikla.

Sledećeg jutra Marlon je došao na posao i začuđeno ugledao svinjetinu na svom biciklu.

„Ko je ovo uradio?“, upitao je, dok su se radnici smeškali.

Anderson se pravio da ne obraća pažnju, ali se i on smeškao. Marlon nije hteo ni da dodirne svinjetinu, pa je uz pomoć drške

od metle zbacio meso sa bicikla. Anderson se pravio nonšalantan, prišao, uzeo meso i vratio ga u zamrzivač.

Bila mu je smešna ta šala, pa ju je ponavljao. Marlon je shvatio da je Anderson šaljivdžija, ali se nikada nije naljutio. Samo bi odmahnuo glavom i rekao: „Opet ti.“

I svaki put ga je pozvao u crkvu.

Anderson nikada nije otišao.

Prošla je godina. Pa još jedna. Pa osam. Marlon ga je sve vreme pozivao. Kad god bi ga video, rekao bi: „Dođi u crkvu sa mnom.“

Jednog dana – Anderson je otišao u crkvu. Crkva je imala evangelizacione sastanke, a Marlon je propovedao o Isusu. Anderson je došao i sledeće večeri... i sledeće...

Dok je slušao o Isusu, sećanja su mu navirala. Setio se kako ga je mama kao dečaka vodila za ruku u školsku crkvu.

Nije prošlo mnogo vremena – Anderson je odlučio da se krsti.

Onda je i on počeo da poziva ljude u crkvu.

Do današnjeg dana, Anderson je osnovao tri crkve u Brazilu. Pomogao je da više od sto ljudi pronade Boga i bude kršteno – uključujući i njegovu mamu i članove njegove porodice.

Anderson kaže da je život lep – kada voliš Boga i ljude.

On neprestano poziva ljude u crkvu – baš kao što je Marlon pozivao njega.

„Zahvaljujući Marlonovom primeru, nikada nisam odustao od svoje porodice“, kaže Anderson. 🌍

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Brazil na karti.
- Na fotografiji se vidi Anderson sa svojim roditeljima.
- Pogledajte kratak video o Andersonu na Jutjubu: bit.ly/Anderson-SAD.
- Recite deci da je Severoistočna adventistička škola osnovana 1943. godine i da su mnoge crkvene vođe bili njeni učenici, uključujući dugogodišnjeg direktora za komunikacije Generalne konferencije, Vilijamsa Kostu Mlađeg. Škola je uništena u poplavi 2000. godine, a Adventistička akademija Pernambukano otvorena je 2014. kao njena zamena.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljen za izgradnju crkve u okviru Adventističke akademije Pernambukano u Brazilu. Ova škola je otvorena da zameni Severoistočnu adventističku školu, koja je uništena u poplavi, ali još uvek nema sopstvenu crkvu. Vaši darovi će pomoći da se izgradi crkva u kojoj će deca moći da se mole sa svojim porodicama – baš kao što je Anderson išao sa svojom mamom. Hvala vam što planirate velikodušni dar za ovaj važan projekat.

ČUDESNA ZEMLJA

Do sredine 18. veka, šećer dobijen iz šećerne trske bio je najvažniji izvozni proizvod Brazila, dok su afrički robovi za rad na plantažama šećerne trske bili najveći uvozni proizvod.

TRINAESTA SUBOTA | 27. decembar

Glauko

Verni dečak iz Amazonije

Glauko je imao šestoro braće i pet sestara – i osećao se odbačeno od svih njih. Osećao se odbačeno i od svoje majke, a još više od oca, koji je napustio porodicu.

Zašto se tako osećao? Sve je počelo dok je još bio mali dečak, kada su misionari Adventističke crkve došli u njegovo izolovano selo na reci Amazon.

Misionari su izgradili crkvu i ostavili je na brigu misionaru po imenu Pita.

Pita je tri meseca učio seljane o Isusu. Naučio je i Glaukoa da se moli. Učio ga je o suboti i o Božjim zapovestima. Pozvao ga je da se priključi Klubu izviđača u crkvi.

Glauko nije bio siguran da li želi da bude izviđač, ali je otišao na sastanak i – svidelo mu se! Bilo je zabavno, slušao je biblijske priče i radovao se sledećem okupljanju.

Ali kad je došao sledeće sedmice, klub je bio zatvoren. Crkva takođe.

Pita je iznenada otišao iz sela, a Glauko nije znao zašto. Niko u selu nije mogao

da vodi crkvu ni klub, pa su i jedno i drugo ostali zatvoreni.

Ali iako crkva više nije radila, Glauko je i dalje sebe smatrao adventistom. Našao je Bibliju kod kuće i redovno je čitao. Držao je subotu. Svake subote bi otišao u svoju sobu da peva i čita Bibliju.

Ali starija braća nisu volela da ga vide sa Biblijom.

Oni nisu verovali u Boga i smatrali su da ni Glauko ne treba da veruje.

Jednog dana, dok je čitao, brat mu je istrgao Bibliju iz ruku.

„Ne treba ti ovo“, rekao je. „Ovo su bajke.“

Glauko je bio suviše mali da bi se suprotstavio – pa je samo zaplakao.

Braća su ga zadirkivala svaki put kad bi ga videla sa Biblijom. Nekad su ga čak i tukla.

Jednog dana su mu uzeli Bibliju – i počeli je na pola.

Glauko nije znao šta da radi. Pokušao je da kaže majci – ali ga ona nije ni saslušala.

Prošle su godine.

Glauko je postao tinejdžer – ali su braća nastavila da ga zadirkuju.

Onda je jednog dana majka rekla da je u njihovo selo stigla „crkva koja plovi“ na reci Amazon.

„Pastor je danas bio kod nas i pozvao nas da dođemo na bogoslužjenje na brodu“, rekla je. „Kaže da možemo čak i da osvojimo nagrade!“

Braća su bila oduševljena – ne zbog crkve, već zbog nagrada.

„Hajde da idemo! Možemo nešto da osvojimo!“, rekli su.

Glauko nije znao kakva je to crkva na brodu, ali je odlučio da ide. Nije ga zanimala nagrada – želeo je da čuje šta će pastor reći.

Otišao je sa majkom i braćom.

Pastor je prvo podelio nagrade, a zatim govorio o zdravom životu.

Glauko je bio iznenađen kada je pastor rekao: „Mi smo iz Adventističke crkve.“

Glauko se ozario! Pastor je bio adventista!

Nije mogao da veruje! Već je skoro izgubio nadu da će ikada više ići u Adventističku crkvu.

Crkva je ostala u selu pet meseci.

Svakog četvrtka pastor je organizovao sastanke za tinejdžere. Pevali su, igrali igre i razgovarali.

Pastor je zamolio tinejdžere da ispričaju svoja iskustva.

Glauko je ispričao kako ga porodica odbacuje. Kako je bio samo na jednom sastanku Izviđača, ali i dalje voli Isusa i drži subotu.

Kada je završio, pastor ga je upitao:

„Znači, bio si u Adventističkoj crkvi. Želiš li da se krstiš?“

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Manaus u Brazilu na karti. Glaukovo selo je blizu Manausa, na reci Amazon.
- Pogledajte kratak video o Glauku na Jutjubu: bit.ly/Glauco-SAD.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo na Fejsbuku: bit.ly/fb-mq.

Glauko je bio presrećan! Naravno da je želeo da se krsti.

Pastor mu je rekao i za misionarski program „Jedna godina za misiju“ za mlade.

„Želiš li da budeš misionar?“, upitao ga je.

Glauko je odmah rekao: „Da!“

Ali majka i braća nisu želeli da se on krsti. Nisu želeli ni da postane misionar.

Iako je bio tinejdžer, opet je bio suviše mlad da bi im se usprotivio – samo je zaplakao.

„Nikada u životu niste učinili ništa dobro za mene“, rekao im je. „Zar ne možete bar jednom da me pustite da budem slobodan?“

Niko nije mogao da ga zaustavi!

Glauko je predao svoje srce Isusu i krstio se u reci Amazon.

Pastor crkve na vodi krstio je njega i još nekoliko meštana.

Stara Adventistička crkva u selu, koja je godinama bila zatvorena, obnovljena je i ponovo otvorena.

Glauko je bio presrećan!

Sada je mogao da ide u crkvu svake subote – čak i nakon što crkva na vodi ode.

Da li će postati misionar ili ne – nije mu bilo važno.

Znao je da će Bog brinuti o njemu.

Pastor Antonio Santos, koji je krstio Glauka, stoji ispred plutajuće crkve, koja je izgrađena uz pomoć misionarskog dara iz 2016. godine.

Kako je vreme prolazilo, majka je primećivala koliko je Glauko srećan. Počela je da razgovara sa pastorom.

Zatim je proučavala Bibliju s njim – i mesec dana posle Glaukovog krštenja, i ona se krstila!

Glaukov život se tada potpuno promenio. Majka mu je čak rekla: „Idi i služi Gospodu!“ Sada se Glauko priprema da provede godinu dana kao misionar.

Ne može da bude srećniji.

„Nije važno šta ti ljudi govore“, kaže Glauko. „Radi ono što Isus kaže u Bibliji.“

Pre Trinaeste subote

- Podsetite decu da misionarski darovi služe za širenje Božje reči u svetu. Četvrtina darova Trinaeste subote ide u projekte na području Južne američke divizije, uključujući Brazil i Čile.
- Kao dodatnu aktivnost, deca i odrasli mogu da odglume ovo iskustvo.
- Pre ili posle iznošenja iskustva pokažite im mesta u Južnoj američkoj diviziji na karti.

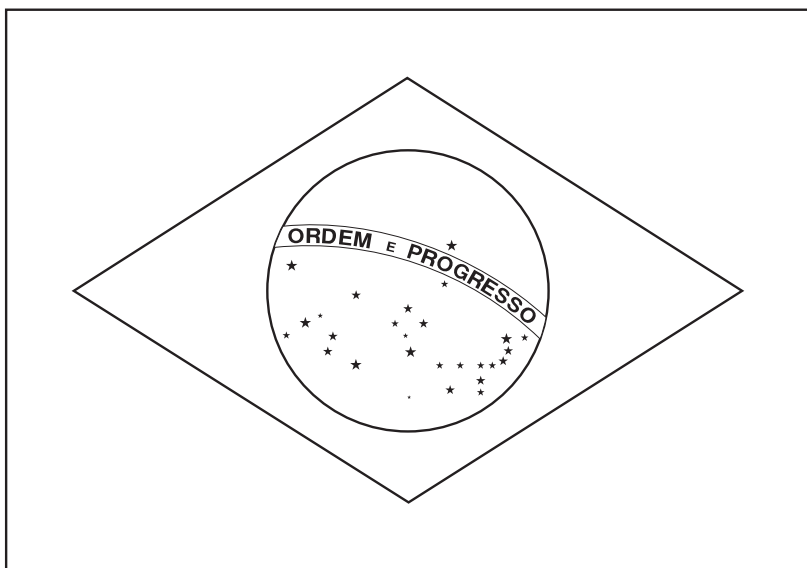
„Crkva koja plavi“ koja je posetila Glaukovo selo kupljena je uz pomoć darova Trinaeste subote iz 2016. godine. Darovi ove subote će pomoći u izgradnji crkve za decu u Adventističkoj akademiji Pernambukano u Brazilu, kao i tri projekta u Čileu: otvaranje 100 dečjih subotnih škola u siromašnim crkvama, izgradnju novih domova za studente na Čileanskom adventističkom univerzitetu i otvaranje misionarskog centra koji će svake godine slati 30 misionara širom sveta. Hvala vam za vaš velikodušni dar za ove važne projekte. 🌐

Budući projekti Trinaeste subote

Projekti sledećeg tromesečja – Južna pacifička divizija:

- Centar uticaja na ostrvu Valis, Nova Kaledonija
- Teološki institut Omaura, Papua Nova Gvineja
- Projekat zdravlja za decu, Solomonova ostrva
- Projekat zdravlja za decu, Vanuatu

Oboj zastavu

BRAZIL

UPUTSTVO:

Obojite krug u sredini tamnoplavom bojom. Ostavite zvezde i zastavu da budu beli. Obojite reči „ordem e progresso“ zelenom bojom. Obojite dijamantski oblik žutom bojom. Obojite ostatak zastave zelenom bojom.

ČILE

UPUTSTVO:

Obojite gornji levi ugao plavom bojom, ali zvezda neka ostane bela. Obojite donju polovinu crvenom bojom. Ostavite gornji desni ugao u beloj boji.

Hajde da se igramo!

BRAZIL

MJAUK MAČKE (GATO MIA)

OPREMA:

Povez za oči

UPUTSTVO:

- Igra se kada padne mrak ili u sobi koja se može zamračiti zavesama ili roletnama.
- Lovac stavlja povez preko očiju, a ostali igrači odlaze da se sakriju po sobi.
- Lovac počinje da traži igrače, dok oni pokušavaju da budu što tiši. Lovac može da priča šale kako bi naterao „mačke“ da se nasmeju.
- Kad lovac pronade igrača, kaže: „Mačko, mjaukni“, a uhvaćeni igrač mora da se oglasi kao mačka. Lovac tada pokušava da pogodi o kome se radi.
- Ako pogodi, uhvaćeni igrač postaje novi lovac. Ako pogreši, igra se nastavlja sa istim lovcem.

BRAZIL

PETLOVA BORBA (LUTA DE GALO)

OPREMA:

Maramica, krpa ili neki drugi mali komad tkanine za svako dete

UPUTSTVO:

- Podelite decu u parove i neka svako dete stavi maramicu u džep, pojas ili pantalone (neka bude labavo udenuća, ne vezana).
- Recite deci da polože desnu ruku preko grudi i podignu levu nogu. Zatim moraju da skaču na jednoj nozi i koriste slobodnu ruku da pokušaju da uhvate maramicu protivnika. Igrači koji spuste levu nogu ili spuste desnu ruku ispadaju iz igre.
- Igra se nastavlja dok ne ostane samo jedan „petao“.
- Ova igra može da se igra unutra ili napolju i odlična je za trošenje viška energije tokom subotne škole, a izaziva i mnogo smeha.

Ručni rad

ČILE

PINGVINI OD ŠTIPALJKI ZA VEŠ

Južni deo Čilea je kopneno područje koje je najbliže Antarktiku, tako da se pingvini mogu videti duž duge čileanske obale.

POTREBNO:

- Štipaljke za veš
- Akrilne boje: crna, bela i narandžasta
- Četkice za bojenje

UPUTSTVO:

Obojite ravnu stranu štipaljke u belo da predstavlja stomak, a zatim obojite crno oko ivica i stranica kao telo pingvina. Kada se boja osuši, nacrtajte male crne tačke za oči i narandžasti trougao za kljun. Na dnu nacrtajte dva mala narandžasta polukružna stopala. Ostavite da se osuši.

Hajde da pevamo!

(BRAZILSKI PORTUGALSKI)

DEUS É TÃO BOM (BOG JE VEOMA DOBAR)

PORTUGALSKI

Deus é tão bom
Deus é tão bom
Deus é tão bom
É tão bom prá mim

PREVOD

Bog je veoma dobar
Bog je veoma dobar
Bog je veoma dobar
On je veoma dobar prema meni.

Hajde da kuvamo!

ČILE

ČILEANSKI SOPAIPILJAS

U Južnoj Americi, jelo sopaipiljas je popularno prženo testo koje nadodje tokom prženja. Ako se jede slano, može se poslužiti sa sosom od čili paprike zvanim pebre, ili sa senfom, kečapom, istopljenim puterom, avokadom ili sirom. Ako se jede kao slatkiš, često se kuva u čancaka sosu (topli sirup od neprerađenog šećera iz šećerne trske, narandžine kore i cimeta). Sopaipiljas je naročito popularan kao fina hrana zimi i kada pada kiša. U centralnom Čileu, u testo za sopaipiljas se dodaje bundeva.

Količina: 20 sopaipilja

SASTOJCI:

1 šolja (240 ml) pirea od bundeve	2 kašičice praška za pecivo
3 kašike otopljenog putera ili margarina	1 kašičica soli
2 šolje (240 g) brašna	3 kašike ulja (za prženje)

UPUTSTVO:

- Pomešajte brašno, prašak za pecivo i so, pa dodajte pire od bundeve i otopljeni puter. Mešajte dok ne dobijete glatko testo.
- Mesite na pobrašnjennoj površini dok testo ne postane mekano i više se ne lepi. Pokrijte testo krpom i ostavite da odmori oko 20 minuta.
- Razvucite testo na pobrašnjennoj površini na debljinu od oko 0,5 cm. Isecite krugove pomoću kalupa za kolače ili čaše. Izbockajte svaku sopaipilju viljuškom.

- U dubokoj šerpi zagrejte ulje. Ubacite mali komad testa u ulje; kada počne da pucketa, ulje je dovoljno vrelo.
- Ubacite 3-4 sopaipilje u vrelo ulje. Pržite oko 2 minuta, ili dok jedna strana ne porumeni, pa okrenite i pržite drugu stranu.
- Izvadite iz ulja i stavite na tanjir obložen papirnim ubrusima.

Poslužite odmah. Možete ih posuti šećerom u prahu ili preliti medom.

Izvori za vođe

Obavezno preuzmite video snimke „Misija u centru pažnje“ koji sadrže video-izveštaje iz Južne američke divizije i šire. Preuzmite ili strimujte sa veb-stranice Adventističke misije na: bit.ly/missionspotlight.

Informacije na internetu

Slede izvori informacija koji mogu biti korisni u pripremi za misioni deo Subotne škole. Za više informacija o kulturama i istoriji zemalja predstavljenih u ovom tromesečju, posetite:

Veb-stranice

Brazil: vladina veb-stranica

bit.ly/GovtBraz

Posetite Brazil

bit.ly/VisitBraz

Lounli planet

bit.ly/LP_Brazil

Čile: vladina veb-stranica

gob.cl/en

Čile travel

bit.ly/Chile_Travel

Raf gajds

bit.ly/RG_Chile

Hrišćanska adventistička crkva

Južna američka divizija

adventistas.org/pt

Misija unije u Čileu

uch.adventistas.org

Adventistički univerzitet u Čileu

unach.cl

Konferencija unije Centralnog Brazila

ucb.adventistas.org

Misija unije Istočnog Brazila

ulb.adventistas.org

Misija unije Severnog Brazila

unb.adventistas.org

Misija unije Severoistočnog Brazila

uneb.adventistas.org

Misija unije Severozapadnog Brazila

unob.adventistas.org

Konferencija unije Južnog Brazila

usb.adventistas.org

Konferencija unije Jugoistočnog Brazila

useb.adventistas.org

Zapadno-centralna brazilska unijska misija

ucob.adventistas.org

Za svetske regione koji imaju dar Trinaeste subote:

Darovi će pomoći da se pažnja usmeri na svetske misije i poveća sedmični dar za misiju. Odredite cilj za sedmični dar za misliju vašeg razreda. Pomnožite ga sa 14, kako bi Trinaeste subote priložili dvostruki iznos, koji će biti prikupljen 27. decembra. Podsetite decu da njihovi redovni subotni misioni darovi pomažu u misionom radu svetske Crkve i da će jedna četvrtina darova ići direktno za projekte u Južnoj američkoj diviziji.

Dvadesetog decembra podnesite izveštaj o misionom davanju tokom tromesečja. Podstaknite decu da udvostruče ili utrostruče svoj uobičajeni dar za misiju za predstojeću Trinaestu subotu. Prebrojte dar i zabeležite iznos dat na kraju Subotne škole.

JUŽNA AMERIČKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Argentina	668	409	121.956	46.312.000
Bolivija	539	675	131.697	12.172.000
Centralni Brazil	1.302	733	290.459	43.594.461
Čile	713	290	106.037	19.980.000
Istočni Brazil	1.211	1.635	216.613	15.855.699
Ekvador	322	327	56.788	17.117.000
Severni Brazil	2.022	1.659	343.506	16.605.841
Severno Peru	1.495	1.730	212.098	16.800.188
Severoistočni Brazil	1.191	1.468	210.910	31.062.525
Severozapadni Brazil	1.034	937	181.741	7.506.703
Paragvaj	80	91	14.692	6.182.000
Južni Brazil	1.263	830	163.610	29.756.656
Južni Peru	1.227	1.445	212.248	16.961.812
Jugoistočni Brazil	1.467	1.058	229.002	39.674.993
Urugvaj	59	52	7.690	3.567.000
Zapadno-centralni Brazil	849	784	142.197	19.978.122
Pripojena polja				
Folklandska ostrva (Malvinska ostrva)	0	1	8	4.000
UKUPNO:	15.442	14.124	2.641.252	343.131.000

PROJEKTI:

- 1 Izgradnja smeštaja i misionorskog centra za obučavanje na kampusu Adventističkog univerziteta Čile, Čilan, Čile.
- 2 Izgradnja 100 učionica za dečju Subotnu školu u crkvama sa niskim prihodima, Čile.
- 3 Izgradnja crkve na kampusu Adventističke akademije Pernambukano, Sair, Brazil.